

Bezhlavý rytíř

Martin Maxa

1. Jsou chvíle, kdy můj hlas jen zvíří prach, jako vítr na poušti.

Jen svíčku jsem zhas a cítím strach, že mě nejspíš opouští můj stín,

jako přízeň dámy, co měla tu dnes být.

Tím spíš, ta chvíle připadá mi černá jako hřích.

2. Jsou chvíle, kdy se ptám proč cítím hlad, když můj stůl přetéká.

Proč hlínu v očích mám a z písku hrad, kterej vidíš zdaleka.

Můj dům, kde z boží vůle králuž pár let rezavím

a trůn a z pavučiny šál, jsem rytíř bezhlavý.

R: Jsem král, král, král jen v zastavárně mám bílej hermelín, přesto mám, mám, mám v dešti o čem snít.

Z boží vůle král, král, král a věřte mi i vám bůh stejně nadělí,

prostě mám, mám, mám jen o pár čísel míň, jsem rytíř bezhlavý.

3. Někdy zkrátka bývá noc tak žíznivá jako písek na poušti a jen svízel-zlej host asi ví proč má ukazovák na spoušti.

Zlá noc ti náhle ruce sváže, černá jako hřích.

Pět bran ti otevřou mý strážce, stačí jenom říct

R: Jsem král, král...